

บทนำ

พวกเขาพบศพในวันอังคาร สองวันหลังจากครอบครัวนี้ไม่ได้ไปขึ้นเครื่องกลับบ้าน และหกวันหลังจากที่ข้อความและโซเชียลมีเดียทั้งหมดไม่มีความเคลื่อนไหว โพสต์สุดท้ายคือรูปเซลฟี่ที่บอกว่าพวกเขาไปถึงเม็กซิโกแล้ว คนพอกับคนแม่ทำหน้าที่เปิดแบบเล่นใหญ่ สาวน้อยวัยรุ่นถึงกับหน้าแดงด้วยความอับอายสุดขีด ส่วนเด็กชายตัวน้อยสวมแว่นตาพลาสติกและยืมโซว์ฟันห่าง

บ้านพักที่เช่าไว้ไม่ได้ถูกริมหาแต่อยู่ติดกับทางเย็นๆ มันเป็นสิ่งก่อสร้างขนาดเล็ก อยู่สุดทางลูกรังริมถนนที่ล้าเข้าไปในป่าในเมืองตุลุมกลีนควาคูลังกระแทกใส่ใบหน้าของตำรวจท้องถิ่นตอนที่ผู้จัดการของที่พักแห่งนี้เปิดประตูหน้า พนักงานซึ่งถูกจ้างให้มาทำความสะอาดหลังแขกเช็กเอาท์นั่งอยู่บนชั้นบันไดปูนหน้าบ้าน มือทั้งสองข้างขยุกขยิกอยู่กับลูกประคำ ใบหน้าเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา

บ้านทั้งหลังร้อนอบอ้าว

และเต็มไปด้วยแมลงวันที่บินหึ่ง

แม้กลิ่นเน่าจะคลุ้งไปในอากาศ แต่กลับไม่มีเลือด ไม่มีสัญญาณของการฆาตกรรม นั่นคือตอนที่ตำรวจนายนั้นรู้ว่าเขาต้องออกจากที่นี่

ภายในหนึ่งชั่วโมง กลุ่มเจ้าหน้าที่ในชุดสีขาวสำหรับป้องกันสารเคมี ก็ย้ายไปทั่วสถานที่ สายตาจับจ้องที่เครื่องวัดคุณภาพอากาศแบบพกพา พวกเขาพบคนแม่นอนอยู่บนโซฟา ตัวแข็งทื่อ มีหนังสือปกอ่อนวางคว่ำอยู่บนอก ในห้องนอนสาวน้อยวัยรุ่นนอนอยู่บนเตียงที่จัดไว้เรียบร้อย มือข้างหนึ่งกำโทรศัพท์มือถือเอาไว้ ส่วนเด็กชายนอนห่มผ้าอย่างมิดชิด และสงบโดยมีตุ๊กตาทอมืออยู่ข้างตัว

ทีมเจ้าหน้าที่ตรวจดูเตาและเครื่องทำน้ำร้อน

จากนั้นพวกเขาก็ไปที่ประตูบานคู่ซึ่งเปิดสู่นอกชาน เพื่อไปตรวจดูสายแก๊สข้างนอก ตอนนั้นเองที่พวกเขาพบรอยเลือดเป็นทาง รวมทั้งคนพ่อหรือที่จริงต้องเรียกว่าร่างส่วนที่เหลือของเขา

1

แมตต์ ไวน์

“เมื่อคืนเจอมาหนักหน่วง ทำหน้าเหมือนนายนอนริมถนนแบบพวกเรา
อย่างนั้นแหละ”

แมตต์พิณิจพิเคราะห์กระดานหมากรุก ทำหุทวนลมใส่ชายผิวดำผิว
หยาบกร้านซึ่งนั่งตรงข้ามที่โต๊ะโทรมๆ ในสวนสาธารณะวอชิงตันสแควร์

“ไม่หนาวเหรอใจ เสื้อโค้ตหายไปไหน”

“ฮู้วว เรจจี้” แมตต์โบกมือเป็นเชิงบอกปิดคำถามของอีกฝ่าย
“ผมกำลังพยายามใช้สมาธิอยู่นะ” เขาวางแผนการเดินทางต่อไป สายลม
ยามเช้าเย็นฉ่ำหอมพัดไปทั่วสวน เขาถูมือสู่ความหนาว มันหนาวเกินไปมาก
สำหรับเดือนเมษายนแบบนี้

เรจจี้ทำเสียงขบขันอยู่ในคอ “จะใช้เวลาทั้งวันก็ยังได้ มันไม่สำคัญ
อยู่แล้ว”

ตลอดสองปีนี้ แมตต์ไม่เคยโชกหมากรุกชนะบ็อบบี้ ฟิชเชอร์ ชาย
ไร้บ้านแห่งย่านเวสต์วิลเลจเลยสักตา บางครั้งแมตต์ก็สงสัยว่าอะไรกันนะ
ที่ทำให้ผู้ชายที่ฉลาดปราดเปรื่องขนาดนี้มาเร่ร่อนอยู่ข้างถนน แต่เขาก็
ไม่เคยถาม แมตต์เดินตัวบิชอป เก็บเบี้ยที่อยู่ในช่องจี้ 7 มาได้

เรจี้สายหน้าราวกับผิดหวังในตัวเขา แล้วเอ่ยขึ้นโดยที่ดวงตายังคงจับจ้องอยู่ที่กระดานหมากรุก “อะไรกัน เพิ่งกลับจากงานปาร์ตี้หรือไง”

“ใช่ ที่ก๊อดดาร์ดไงละ” เขาหันหน้าไปทางหอพักก๊อดดาร์ดสำหรับเด็กปีหนึ่ง มันเป็นหอคอยก่ออิฐสีน้ำตาลอ่อนซึ่งอยู่ถัดจากสวนสาธารณะแห่งนี้ไปนิดเดียว

“ก๊อดดาร์ดเธอ ไปแกร่วอยู่กับสาว ๆ ปีหนึ่งล่ะสิ” เรจี้พูดพลางหัวเราะเสียงทุ้ม เขารู้เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยนิวยอร์กมากกว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่เสียอีก นั่นอาจเป็นคำตอบ บางทีเรจี้ อาจเคยเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้

ถือว่าแปลกอยู่เหมือนกันที่คนส่วนใหญ่มักชอบเปิดใจกับแมตต์ มาเล่าเรื่องราวในชีวิต ความลับ และปัญหาของพวกเขาให้ฟัง แมตต์เดาว่าหน้าตาเขาคงชวนให้ทุกคนอยากเล่า หรือบางทีอาจเป็นเพราะเขาชอบฟัง ชอบสังเกตมากกว่าพูด ให้ตายเถอะ เรจี้พูดเป็นต่อหยอหยอเลย แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ เรจี้กลับไม่เคยปรึกษาเรื่องชีวิตส่วนตัวก่อนมาลงเอยอยู่ในสวนแห่งนี้เลย แมตต์มองหาเบาะแสที่จะเปิดเผยเรื่องราวหลังของอีกฝ่าย ผู้ชายคนนี้มีกระเป๋าสีเขียวเหมือนกระเป๋าทหาร เขาอาจเคยเป็นทหารมาก่อน มือและเล็บสะอาดหมดจดอยู่เสมอ เขาอาจเคยทำงานในวงการแพทย์ บางครั้งการพูดจาแบบคนช่างถนนั้นก็เหมือนเจ้าตัวเตี้ยโตมาแบบนี้จริงๆ แต่บางครั้งก็ดูผึ้นๆ เขาอาจปิดบังตัวตนที่แท้จริงอยู่ กำลังหลบหนี เป็นอาชญากร หรือเขาอาจเป็นแค่ผู้ชายที่ชีวิตตกต่ำ ชอบเล่นหมากรุก และคิดว่าไม่จำเป็นต้องเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตตัวเองให้เด็กมหาวิทยาลัยที่น่ารำคาญคนหนึ่งฟัง

“หนุ่มน้อยของฉัน ออกไปสังสรรค์กับเพื่อนนักศึกษาทั้งคืน” เรจี้หัวเราะหึๆ อีกครั้ง “สาวผมแดงแสนสวยของนายรู้สึกยังไงกับเรื่องนี้ล่ะ”

เขาจี้ถามถูกจุด แต่สาวผมแดงแสนสวยเล็กกับแมตต์ไปเมื่อวานนี้ด้วยเหตุนี้เขาจึงไปกระดกเหล้าที่เพอร์เฟิลเฮซ จากนั้นก็ไปปาร์ตี้ต่อที่หอพักก๊อดดาร์ด แล้วก็ไปนั่งเฝ้ากับตึ่น่า (เอ๊ะ หรือชื่อตึ่น่ากันนะ) ที่ชั้นบน

ด้วยเหตุนี้เขาจึงมาอยู่ในสวนสาธารณะตอนเจ็ดโมงเช้า หัวยุ่งแบบคนที่เพิ่งลุกจากเตียงและไม่มีปัญญากลับเข้าห้องพักของตัวเอง เพราะบัตรเข้าห้องพักแจห้อง และโทรศัพท์ล้วนอยู่ในกระเป๋าเสื้อโค้ตที่หายไป

เรจจี้ย้ายตัวเรือของเขาไปที่ช่องจี 8 จากนั้นก็ยิ้มโชว์ฟันเหลืองออกมาอย่างพอใจ “ฉันซักจะสงสัยแล้วสิว่าสถาบันนี้ๆ แบบนั้นรับนายเข้าเรียนได้ยังไง” เรจจี้เหลือบมองอาคารรับสมัครนักศึกษา อดสีม่วงของมหาวิทยาลัยนิวยอร์กโบกสะบัดอยู่ท่ามกลางสายลม

“คุณซักจะพูดจาเหมือนพ่อผมแล้วนะเนี่ย” แมตต์ว่าพลางย้ายตัวเรือของเขาไปที่ช่องอี 1 แล้วสบตาเรจจี้ “รุก”

เรจจี้ย้ายคิงของตัวเองไปที่ช่องดี 8 แต่มันสายไปเสียแล้ว

ควีนไปที่จี 3 ยังไงก็ต้องรุกฆาต

“แม่เจ้า...” เรจจี้เอ่ยขึ้น เขาร้องเรียกผู้เล่นที่อยู่อีกโต๊ะ “เฮ้ เอลิจาห์ คุณนี่สิ แอฟเฟลิกชนะฉันเฉยเลย” เรจจี้ชอบเรียกแมตต์ว่าเบน แอฟเฟลิก ซึ่งเป็นการเรียกเหน็บแนมเด็กหนุ่มผิวขาวในแบบฉบับของเขา

“ระวังผู้ชายเงี้ยๆ ไว้ให้ดี” เรจจี้กล่าวด้วยน้ำเสียงแบบนักเทศน์ โดยยกคำพูดมาจากอะไรสักอย่างที่แมตต์ไม่รู้จัก “เพราะเวลาที่คนอื่นพูด เขาจะจับตามอง เวลาที่คนอื่นลงมือทำ เขาจะวางแผน และเวลาที่คนอื่นพัก เขาจะโจมตี”

เรจจี้โยนแบงก์ยับยู่ยี่ใบหนึ่งลงบนโต๊ะ

“ผมไม่เอาเงินคุณ” แมตต์ลุกขึ้นยืนยึดเส้นยึดสายจนหลังส่งเสียงลั่นดังกร๊อบ

“ไม่เอาได้ไง” เรจจี้เอ่ยขึ้นพลางติดแบงก์ใบนั้นมาให้ “นายเป็นนักศึกษาคณะภาพยนตร์ นายต้องใช้เงิน” เขาหัวเราะเอิ๊กอ๊าก

แมตต์หยิบเงินขึ้นมาอย่างไม่เต็มใจ เขามองขึ้นไปยังก้อนเมฆดำทะมึนที่ลอยเข้ามาในตัวเมือง เขาชอบกลิ่นก่อนฝนจะตกเหลือเกิน “อย่างน้อยก็ให้ผมเลี้ยงมือเข้าคุณที่โรงอาหาร บัตรผมยังรูดค่าอาหารได้อีกหน่อย”

“ไม่เอา” เรจี้ตอบ “ครั้งที่แล้วพวกเขาดูไม่ยินดีเท่าไร...”

เรจี้พูดถูก การทำตัวหัวเสรีแบบคนรวยนนั้นมีข้อจำกัดของมัน แมตต์เรียนรู้อสิ่งนี้ตอนที่ได้คลุกคลีกับนักศึกษาที่เป็นอภิสิทธิ์ชนในมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก แมตต์แปลกแยกจากเพื่อนร่วมชั้น เขาเป็นหนุ่มจากมิดเวสต์ที่ไม่สนใจการเมือง

“ช่างหัวพวกเขาสิ” แมตต์ก่อกวนให้เรจี้ไปด้วยกัน ตอนนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงคันทูดังมาจากข้างหลัง

“อยู่นี่เอง เราตามหานายกันให้ควัก”

เมื่อหันไปมองเขาก็เห็นผู้ดูแลนักศึกษาประจำหอพัก แล้วทำไมผู้ดูแลถึงได้มาตามหาเขากันนะ ปกติฟิลลิปจะโผล่มาก็ต่อเมื่อมีใครเปิดเพลงดังเกินไปหรือเืองทางเดินมีกลิ่นเหม็นกับยุง

“มีเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลางมาที่หอพัก” ฟิลลิปบอก สุ่มเสียงฟังดูกังวล “พวกเขาอยากคุยกับนาย”

“เจ้าหน้าที่รัฐบาลกลางเหรอครับ”

“ใช่ เอพีไอมาที่หอตั้งแต่หกโมงเช้า พวกเขาบอกว่านายไม่รับโทรศัพท์”

“พวกเขาต้องการอะไร” แมตต์ถาม นี่อาจเป็นเรื่องพี่ชายของเขา ตั้งแต่มีสารคดีเวรทะเลาะนั้นออกมา ทุกอย่างก็เป็นเรื่องของแดนนี่

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ถ้านายไปทำอะไรที่ไม่สมควรตอนอยู่นอกหอละก็ฉันไม่...”

“ใจเย็นนะ พวก ผมเปล่า...” แมตต์ชะงักแล้วสูดหายใจ “ขอบคุณที่มาแจ้งนะครับ ผมจะไปดูว่าพวกเขาต้องการอะไร”

ฟิลลิปถอนหายใจอย่างหงุดหงิดแล้วเดินออกไป

“นายมีปัญหาอะไรหรือเปล่า” เรจี้ถาม

“ผมรีบไปดูจะดีกว่า ขอติดเรื่องมือเข้าไว้ก่อนนะ”

เรจี้พยักหน้า “ระวังตัวด้วย แอฟเฟิลิก ไม่เคยมีอะไรดีๆ เวลาเอพีไอมาเคาะประตูตอนหกโมงเช้า”

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง แมตต์ก็นั่งอยู่บนเตียงเล็กๆ ในห้องพัก รู้สึกเหมือนห้องทั้งห้องหมุนคว้าง

เขาจำชื่อเจ้าหน้าที่เอฟบีไอที่คุมคดีนี้ไม่ได้ เธอพูดขึ้นอีกครั้ง แต่เขารู้สึกเหมือนมันไม่มีความหมาย เมื่อแมตต์ไม่ตอบ เจ้าหน้าที่จึงคุกเข่าลงตรงหน้าเขา สีหน้าดูเป็นกังวล คู่หูของเธอเป็นชายร่างเพรียวในสูทสีเข้มซึ่งยืนถ่ายน้าหนักไปมาอยู่ด้านหลัง

“ฉันคุยกับคุณบดีแล้ว” เจ้าหน้าที่หญิงกล่าว “พวกเขาเตรียมที่ปรึกษาด้านการรับมือความโศกเศร้าไว้ให้แล้ว อีกอย่างน้อยไม่ต้องกังวลเรื่องการเข้าเรียนนะ”

แมตต์พยายามลุกขึ้นยืน แต่ขาเขาอ่อนยวบ เลือดชนิดขึ้นไปที่ศีรษะ เจ้าหน้าที่คนนั้นพุงเขากลับไปที่เตียง

“ทุกคนเลยหรือครับ” แมตต์ถาม ที่จริงเธอตอบมาสองรอบแล้ว แต่เขาก็ยังไม่เชื่ออยู่ดี

“ฉันเสียใจด้วยจริงๆ”

แม่

พ่อ

แม็กกี้

ทอมมี่

เขาลองยืนขึ้นอีกครั้ง พุดอะไรบางอย่าง แล้วก้าวไปที่ห้องน้ำ จากนั้นก็ทรุดลงคุกเข่า และปลดปล่อยทุกอย่างในช่องท้องลงไปโนโถส้วม เขากอดโถสกปรกเอาไว้ ไม่แน่ใจว่าตัวเองอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหน

พอถึงจุดหนึ่ง เขาก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเบาๆ

“เดี๋ยวออกไปครับ” เขาเค้นคำพูดออกมา จากนั้นก็จับอ่างล้างหน้าเพื่อจุดตัวเองขึ้นยืน เปิดก๊อกน้ำ แล้ววกน้ำใส่หน้า เขามองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก สารรูปที่เห็นตรงหน้าเหมือนกับความรู้สึกของเขาตอนนี้ไม่มีผิด

เมื่อเขากลับไปในห้องก็เหลือเพียงเจ้าหน้าที่หญิงคนเดียว คุณหูของเธอออกไปแล้ว

“เกิดเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร” แมตต์ถาม สุ่มเสียงของเขาช่างแปลกหู มันแหบแห้งและเหมือนดังมาจากที่ไกลๆ

“ตำรวจท้องถิ่นคิดว่ามันเป็นอุบัติเหตุแปลกๆ ที่ไม่น่าเกิดขึ้นได้ แก๊สรั่วแน่ แต่เราพยายามเจาะให้ถึงเบื้องลึกเบื้องหลังของเรื่องนี้ สำนักงานสอบสวนกลางและกระทรวงการต่างประเทศกำลังสืบสวนเรื่องนี้อยู่ เราติดต่อทางการเม็กซิโกแล้ว ฉันรู้ว่านี่เป็นช่วงเวลาที่เราแย่ที่สุด แต่ฉันต้องถามอะไรนายสักหน่อย”

แมตต์นั่งลงแล้วพยักหน้าให้เธอพูดต่อ

“เราเข้าใจว่าพวกเขาไปตากอากาศ”

“ใช่ นี่เป็นช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิของน้องสาวกับน้องชายของผม” ถ้อยคำตืดๆ ชัดๆ อยู่ในลำคอ “พวกเขาตัดสินใจว่าจะไปในนาทีสุดท้าย ช่วงปิดเทอมของผมไม่ตรงกับพวกเขา ผมเลยไม่...” เขาหยุดพูด พยายามกลืนน้ำตา

“ครั้งสุดท้ายที่นายได้ข่าวจากพวกเขาคือเมื่อไหร่”

แมตต์คิดทบทวนก่อนตอบ “แม่ผมส่งข้อความมาจากสนามบินในวันที่ออกเดินทาง แม็กก็ส่งข้อความมาเมื่อสองสามวันก่อน” เขารู้สึกผิดขึ้นมาทันที เพราะแค่อ่านข้อความเขายังไม่ทำเลย เรื่องตอบกลับยิ่งไม่ต้องคิด

“แล้วพ่อนายล่ะ”

แมตต์ส่ายหน้า ทุกส่วนในตัวเขาซาตึก ทั้งคู่ไม่ได้คุยกันเลยตั้งแต่ทะเลาะกันในช่วงวันหยุดคริสต์มาส หัวใจเขาดิ่งวูบ สิ่งสุดท้ายที่เขาพูดกับพ่อ...

“เพื่อเรียงลำดับเวลาให้เราเข้าใจอะไรมากขึ้น การได้ดูข้อความจึงสำคัญกับเรามาก นายไม่ว่าอะไรใช่ไหม”

“ไม่เลยครับ ได้ แต่มือถืออยู่ในเสื้อโค้ต แล้วเมื่อคืนผมทิ้งมันไว้ที่ไหนก็ไม่รู้”

“นายพอจะนึกออกไหมว่าทิ้งไว้ที่ไหน” เจ้าหน้าที่ถาม เธอเห็นอกเห็นใจเขาก็จริง แต่เมตต์ดูออกว่าเธอเริ่มหมดความอดทนแล้ว

“น่าจะที่บาร์” เมตต์จำได้ว่าตัวเองฉีกเสื้อผ่่าก่อนย่อออกจากหอของสาวคนนั้น เขาต้องลืมเสื้อโค้ตไว้ที่บาร์แน่

เจ้าหน้าที่พยักหน้า “ฉันพานายไปได้นะ”

“พวกเขาไม่เปิดเข้าขนาดนี้ล่ะสิ”

“บาร์ชื่ออะไร”

“เพอร์เฟิลเฮซครับ บนถนนหมายเลข 13 ฝั่งตะวันออก”

เจ้าหน้าที่หยิบมือถือออกมาแล้วเดินไปอีกฟากห้อง เธอมองออกไปนอกหน้าต่างซึ่งมีเม็ดฝนเล็กๆ เกาะเต็มไปหมด จากนั้นก็ออกคำสั่งกับปลายสาย “ฉันไม่สน บอกพวกเขาให้ส่งคนไปที่นั่นเดี๋ยวนี้” เธอกล่าวพลางเดินกลับมาหาเมตต์

“อยากไปบาร์นั้นด้วยกันไหม” เจ้าหน้าที่เดินนำไปทางประตูสองสามก้าว

เมตต์พยักหน้าเหมือนตกอยู่ในภวังค์

“นายอยากเอาเสื้อแจ๊คเก็ตหรือรมติดไปหน่อยไหม ฝนตกอยู่นะ”

เขาส่ายหน้าแล้วเดินตามเธอออกไป

กลุ่มคนเล็กๆ ออกันอยู่ที่โถงทางเดิน ล้วนเป็นนักศึกษาที่แหกกันมาดูเมตต์ไม่รู้ว่าเพราะข่าวเรื่องครอบครัวเขาแพร่ออกไปแล้ว หรือพวกนี้คิดว่าเขาโดนจับกุมกันแน่

เจ้าหน้าที่หญิงซึ่งเมตต์ยังไม่ออกเดินฝ่าฝูงคนไปจนถึงลิฟต์เมื่อเข้าไปด้านในแล้วเขาก็ถามขึ้น “สิ่่อร์ู้ข่าวหรือยังครับ”

เจ้าหน้าที่มองด้วยสายตาที่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ “ข่าวแพร่ไปแล้ว แต่ยังไม่มีการเปิดเผยนามสกุลของนาย สิ่่จะรออีกสักพักเพื่อให้เรามีเวลาแจ้งข่าวกับครอบครัว”

“คุณรู้ใช่ไหมครับว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเล่นเกมเรื่องนี้” แมตต์ส่ายหน้า
อย่างนึกรังเกียจ *ไอ้สารคดีเน็ตฟลิกซ์เวอร์ตะไล่นั้น*
เจ้าหน้าที่พยักหน้า
ประตูลิฟต์เปิดออก แล้วทั้งสองก็ได้พบกับฝูงนักข่าวและแสงแฟลช
เจิดจ้า

SAMPLE

2

การนั่งรถไปที่บาร์เป็นความทรงจำอันพร่าเลือน แมตต์นั่งอยู่บนเบาะหลังท่ามกลางการจราจร รถวิ่งๆ หยุดๆ ในย่านกรีนนิชวิลเลจ เขายังตั้งตัวไม่ทันกับข่าวและมึนจากคำถามที่ปาปาร์ตชีรัวใส่ *ทำไมคุณถึงไม่ไปเม็กซีโกกับครอบครัว คุณรู้สึกยังไง คุณคิดว่ามันเป็นอุบัติเหตุจริงๆ หรือเปล่า พี่ชายของคุณรู้เรื่องนี้หรือยัง*

เจ้าหน้าที่เอพีไอฝ่าฝูงชน คคว้าข้อมือแมตต์แล้วลากเขาตามไปเมื่อตากล้องผู้ชายก้าวมาดักหน้าระหว่างที่ทั้งคู่เดินไปที่รถ เธอก็ตัวตตราประจำตัวขึ้นมาด้วยท่าทางนิ่งๆ แล้วมองเขาหัวจรดเท้า อีกฝ่ายถอยกรูดปาปาร์ตชีนิวยอร์กไม่ใช่พวกที่จะหงองายๆ นั่นแปลว่าตากล้องคนนี้คงรู้สึกได้ว่าเธอไม่ใช่คนที่เขาจะไปเหย้าได้

ตอนนี้แมตต์มองออกไปนอกหน้าต่าง ถนนเฉอะแฉะสะท้อนไฟท้ายรถสีแดง ความคิดของเขาวกไปที่คำถามจากนักข่าวอีกครั้ง *พี่ชายของคุณรู้เรื่องนี้หรือยัง*

แน่นอนว่าแดนนี่ไม่มีทีวี ไม่มีอินเทอร์เน็ต และไม่มีโทรศัพท์มือถือ แต่พ่อพูดอยู่เสมอว่าข่าวโดยเฉพาะข่าวร้ายมักจะทะลวงกำแพงเรือนจำ

เข้าไปด้วยความเร็วแสง และด้วยสถานะคนดังของแดนนี่จากสารคดีนั้น
เขาคงรู้ข่าวเร็วพอสมควร

รถจอดหน้าบาร์เพอร์เฟิลเฮซ ที่นี่ดูสกปรกเลอะเทอะกว่าเดิมเมื่ออยู่
ท่ามกลางแสงแดด ประตุนิรภัยโลหะแบบม้วนขึ้นเต็มไปด้วยกราฟิติ กุชขยะ
กองอยู่บนทางเท้าพร้อมแอ่งน้ำฝน ผู้ชายในชุดวอร์มโยกตัวขึ้นลงอยู่ใต้
ชายคา เขามองเข้ามาในรถเหมือนกำลังรออยู่ จากนั้นก็เดินมาหา

“เอฟบีไอใช่หรือเปล่า” เขาโน้มตัวลงมองในรถ เจ้าตัวหุน่ล่ำบึ้ก
หัวเริ่มล้าน เหงื่อผุดเป็นเม็ดบนหน้าผากทั้งที่อากาศเย็น

“เจ้าหน้าที่พิเศษเคลเลอร์” เธอตอบอย่างเป็นงานเป็นการ ในที่สุด
แมตต์ก็รู้ชื่อเธอแล้ว

“ผมได้รับแจ้งว่าที่บาร์มีปัญหา” ผู้ชายคนนั้นกล่าวด้วยสำเนียง
บรุกลิน “เราดำเนินธุรกิจอย่างใสสะอาด ผมจึงไม่...”

“ฉันไม่สนใจว่าคุณทำธุรกิจอะไร” เคลเลอร์บอก ไม่มีการทักทาย
อย่างสุภาพ ไม่มีการรักษามารยาท เคลเลอร์บู้บี้มาทางแมตต์ซึ่งนั่งอยู่
บนเบาะหลัง “เขาลืมเสื้อโค้ตไว้ในร้านเมื่อคืน มีถึ้อยู่ในกระเป๋า เรา
อยากให้คุณเปิดประตูให้เราเข้าไป”

เจ้าของบาร์ดึงเลแล้วห่อปาก “คือว่า คุณ...มีหมายหรือเปล่า”

เคลเลอร์ถลึงตาใส่เขา “คุณอยากให้ฉันเอามาจริงๆ ใช่ไหม ฉัน
จะกลับมาพร้อมทีมเจ้าหน้าที่ คืนนี้สักห้าทุ่มก็แล้วกัน ใครจะรู้ว่าเราจะเจอ
อะไรบ้าง”

เจ้าของบาร์ยกมือทั้งสองข้างขึ้นอย่างยอมจำนน “ฟังนะ ผมคง
เข้าไปหยิบเสื้อโค้ตให้ได้ถ้ามันอยู่ข้างใน” เขาบอก “แต่คนคุมบาร์นะสิ ผม
อนุญาตให้เขาหยิบของที่มีคนทิ้งไว้หลังร้านปิดไปได้เลย”

“เยี่ยม” เจ้าหน้าที่เคลเลอร์กล่าวพลางถอนหายใจออกมา “ฉัน
ต้องการชื่อที่อยู่ที่อยู่ของเขา”

“ผมไม่แน่ใจว่า...”

“ชื่อที่อยู่ที่อยู่ ไม่งั้นฉันจะย้อนกลับมาตอนห้าทุ่มอย่างที่บอก”

“ก็ได้ ก็ได้ ขอเวลาผมแป็บเดียว”

เคลเลอร์พยักหน้า จากนั้นเจ้าของบาร์ก็หายไปข้างใน ก่อนกลับมาพร้อมโพลสต็อกที่มีลายมืออีกยี่สิบแปดเคลเลอร์นึกมาจากมือเขาแล้วออกรถทันที ยี่สิบนาทีให้หลัง พวกเขาที่มาอยู่หน้าอาคารกระจกสูงตระหง่านในย่านไนท์เรเบกา เคลเลอร์เลียวสูที่จอดรถ จากนั้นก็หยุดที่จุดตรวจคนเข้าออก เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพินิจพิเคราะห์บัตรประจำตัวของเธอแล้วโบกมือให้เข้าไป

“คนคุมบาร์พักอยู่ที่นี้หรือครับ” แมตต์ถามขณะที่เคลเลอร์วิ่งรถลงไปในลานจอดชั้นใต้ดิน มันเป็นอาคารราคาแพงในย่านคนรวย ไม่มีใครคิดว่าคนคุมบาร์กล้ามาแน่จะอยู่ที่นี้

“ไม่ใช่ ฉันส่งเจ้าหน้าที่คนอื่นไปตามหาตัวเขาแล้ว”

“ที่นี่คือที่ไหนครับ”

เคลเลอร์จอดข้างรถเก๋งสีเข้มที่หน้าตาเหมือนกันทั้งแถว “ต้องมีคนบอกข่าวกับพี่ชายของนาย”

“เดี๋ยวก่อนอะไรนะครับ” แมตต์พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เธอพูด จากนั้นเขาก็เข้าใจ “ไม่ล่ะ”

เคลเลอร์เงยหน้าไปนานขณะมองเข้าไปในตาของเขา “ฉันรู้ว่าทั้งหมดนี้มันเกินจะรับไหว” เธอเอ่ยขึ้น “และฉันก็กำลังทำเป็นเข้าใจความรู้สึกนายไม่ได้ แต่ฉันคุยกับป้าของนายมาแล้ว เธอบอกว่าพ่อแม่คงอยากให้เราได้ยินจากปากนายเอง”

แมตต์ชนลูกชู้

“เขาอยู่ที่นี้หรือครับ” แมตต์ถามทั้งที่รู้ว่ามันไม่สมเหตุผลผลเอาเสียเลย

“ก็ไม่เชิง เราต้องขึ้นไปที่ตาดฟ้า”

นี่เป็นการนั่งเฮลิคอปเตอร์ครั้งแรกในชีวิต แมตต์บอกไม่ได้ว่าความรู้สึก
โหวงๆ ในท้องเกิดจากการอยู่กลางอากาศหรือเพราะไม่อยากเชื่อว่าเรื่องที่
เกิดขึ้นในวันนี้เป็นเรื่องจริง แม่น้ำฮัดสันกระเพื่อมไหวเป็นระลอกคลื่น
ท้องฟ้าเป็นสีเทาทึม เจ้าหน้าที่เคลเลอร์นั่งอยู่ข้างๆ หลังเหยียดตรง ใบหน้า
ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ

เธอไม่ใช่คนช่างคุย และไม่ใช่คนที่ทำอะไรหลายอย่างพร้อมกัน
ไม่ดูมือถือ ไม่อ่านหนังสือพิมพ์ หน้าทีของเธอคืออประกบเขาไปยัง
ทัศนสถานพิชคิลล์ที่อยู่ทางตอนเหนือของรัฐ นี่คือนั่งที่เธอทำ แมตต์
ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมแดนนี่ซึ่งถูกตัดสินว่ามีความผิดข้อหาฆ่าแฟนสาว
ในรัฐเนแบรสกาถึงได้ถูกจองจำในนิวยอร์ก นี่เป็นการย้ายเรือนจำครั้งที่สาม
ในรอบเจ็ดปี

เมื่อเฮลิคอปเตอร์ตกหลุมอากาศ แมตต์ก็นึกถึงทอมมี่ขึ้นมา
ตอนไปเที่ยวกันทั้งครอบครัว ขณะที่คนอื่นพากันกำที่เท้าเขนบนเครื่องบิน
จนข้อนิ้วมือขาวซีดเมื่อเจอสภาพอากาศที่แปรปรวนเล็กน้อย แต่น้องชาย
กลับหัวเราะคิกคักอย่างร่าเริง ไม่มีความกลัวแม้แต่น้อย ทอมมี่ต้องชอบ
นั่งเฮลิคอปเตอร์แบบนี้แน่

แมตต์ก็ล้ากลินอาการสะอื้นลงไปเมื่อนึกภาพทอมมี่นั่งเครื่องบิน
ไปเม็กซิโก โดยไม่รู้เลยว่านั่นจะเป็นการนั่งเครื่องบินครั้งสุดท้ายในชีวิต

เฮลิคอปเตอร์ร่อนลงบนลานเล็กๆ ในพื้นที่ชนบท แมตต์ปลดเข็มขัด
นิรภัยกับที่ครอบหุออก แล้วตามเจ้าหน้าที่เคลเลอร์ลงไป ใบพัดหมุนตัว เขา
ก้มตัวลงต่ำโดยอัตโนมัติตามที่เห็นในหนังมาเป็นล้านครั้ง ส่วนเคลเลอร์
เดินตัวตรง

เธอพูดกับผู้ชายซึ่งสวมสูทที่รัดจนแข็งข้างรถเอสยูวีสีดำที่จอดรออยู่
บนพื้นยางมะตอย ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คู่หูของเธอ แต่พวกเขาแต่งตัวเหมือนกัน
สูทสีเข้ม แวนกันแดด ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ นี่มันตัวละครนีโอจากเรื่อง
เดอะเมทริกซ์ชัดๆ เคลเลอร์กับแมตต์ขึ้นไปนั่งบนเบาะหลัง จากนั้นรถก็
เคลื่อนไปตามถนนชนบทจนกระทั่งป้อมปราการคอนกรีตปรากฏสู่สายตา

ตอนนี้ฝ่ามือของแมตต์ชุ่มเหงื่อไปหมด หัวก็ปวดตบๆ ความจริง
เริ่มตกตะกอนในความคิด

พวกเขาจากไปแล้วจริงๆ

อีกไม่กี่อึดใจ เขาต้องพรากแทบทุกอย่างที่เหลือนบนโลกใบนี้ไปจาก
พี่ชาย

SAMPLE